

Arrest

nr. 188 568 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 1 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van familielid ten laste van of deel uitmakend van het gezin van J.B., haar Nederlandse schoonbroer.

Op 22 december 2016, met kennisgeving op 3 januari 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2016 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1995

Geboorteplaats: Tsafit

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.07.2016 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde B., J. (...) geboren Op (...).1979, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-woonbewijs met historiek adressen afgeleverd te Antwerpen dd. 10.10.2016: uit dit bewijs blijkt dat Dhr. Z.A. (...) sinds 15.12.2015 ingeschreven is te 2660 Antwerpen, V.d.p. 3/2 sinds 19.12.2015 te 2660 Antwerpen, W. (...) 5, op 14.06.2016 afgevoerd-verlies van verblijfsrecht en sinds 01.07.2016 ingeschreven te 2660 Antwerpen, W. (...) 5.

-woonbewijs met historiek adressen afgeleverd te Antwerpen dd. 10.10.2016: uit dit bewijs blijkt dat Dhr. B., J. (...) sinds 02.07.2013 ingeschreven is te 2660 Antwerpen, W. (...) 5. Hij woonde voorheen dd. 09.05.2016 te 2660 Antwerpen, S. (...) 472, en sinds 02.08.2007 te 2660 Antwerpen, S. (...) 58/3.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 19.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Betrokkene heeft tevens niet aangetoond onvermogen te zijn.

Er werd niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat

betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangeoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er is geen sprake van een aangetoonde afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3 en 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel

1. In rechte

In het arrest nr. nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong

of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

2. Concrete beoordeling

Een eerste deel van de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 19.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst"

Uit deze motivering kan verzoeker niet afleiden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op de juiste feitelijk gegevens heeft gebaseerd bij de beoordeling; verzoeker houdt vol dat er onredelijk besloten word dat er geen sprake is van een beschermde "ten laste situatie".

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu is het aangetoond dat verzoeker en zijn schoonbroer in België samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoeker en zijn schoonbroer "dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon".

De voorbereiden werken inzake art. 47/1 uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman¹ van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

In dit arrest kom het begrip "land van herkomst" ter sprake.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie. (48)

Het begrip "land van herkomst" kan wel degelijk België zijn. De vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is immers iets helemaal anders dan de vraag naar het land van herkomst zelf.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

In die stelling heeft verzoeker wel degelijk aangetoond deel uit maken van het gezin van de burger van de unie. Dit wordt trouwens door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf expliciet bevestigd in de bestreden beslissing:

"Uit het dossier blijkt dus dat betrokkene sedert 19.12.2015 in België een gezin vormde met de referentiepersoon (...)"

Bijkomend en niet in het minste verruimt gedaagde het begrip van land van herkomst door te vermelden dat het moet gaan om het land 'voor de komst naar België' - een specificatie die niet werd vermeld in de wet.

De Dienst Vreemdelingen zaken schendt het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht, door opgave van onzorgvuldig voorbereide motieven die niet in de lijn liggen met de bewoordingen en bedoelingen van genoemde wetsartikelen.

Tweede onderdeel

Elke administratieve beslissing moet bovendien volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden. De naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ».

(vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De motivering, ook gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, moet adequaat zijn.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van schending van de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en poneert dat er machtsoverschrijding is.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk werd geoordeeld dat de verzoeker niet aantoonde reeds voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin en dat hij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen dermate dat de formele motiveringsplicht geschonden zou geweest zijn (RvS, 26 maart 2002, nr. 105 103). Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift.

Terwijl de wet op dit punt duidelijk is en artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet enkel in de mogelijkheid voorziet aan de niet in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden verblijfsrecht toe te kennen indien zij er in geslaagd zijn aan te tonen dat zij “in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, noch de richtlijn 2004/38/EG voorzien overigens in een afwijking wanneer de verwantschapsband pas in het gastland is ontstaan (wat in casu overigens niet geheel duidelijk is), zodat verzoeker onmogelijk kan voorhouden als zou verwerende partij voormelde bepaling schenden. Verzoeker erkent met zijn kritiek slechts dat hij niet onder de toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker legt bovendien geen stukken voor die uitgaan van de bevoegde overheden van zijn land van herkomst of oorsprong en dat aantoonen dat hij ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, noch legde hij enig ander document voor dat dit zou staven. Derhalve maakt de verwerende partij correcte toepassing van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

De verwerende partij heeft terecht de aanvraag van verzoeker en de overgemaakte stukken onderzocht en verzoeken kan geenszins ernstig voorhouden als zou er sprake zijn van machtsoverschrijding daar na onderzoek gebleken is dat hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat België het land van herkomst is. Echter, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk bevestigde, is dit niet het geval. Een loutere samenwoning in België kan hiertoe niet volstaan.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet waaruit duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. . De situatie van afhankelijkheid moet wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Verzoeker gaat bovendien uit van een verkeerde lezing van het arrest Rahman. in dit arrest wordt het begrip "gastland" nergens gelijkgesteld met het begrip "land van herkomst". [...] De redenering van de verzoekende partij in haar verzoekschrift is gebaseerd op een foutieve, beperkte lezing van het arrest Rahman. (RvV, 26 september 2016, nr. 175325; RvV 26 september 2016 nr. 175 353; RvV 7 oktober 2016; RvV 18 oktober 2016, nr. 176453). De vraag of verzoeker België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat hij heden in België ten laste is van de burger van de Unie doet niet ter zake (RvV 7 oktober 2016, nr. 175997).

Het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde voorgelegde stukken. Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststelling is gekomen dat hij niet heeft aangetoond dat hij voorafgaandelijk en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn."

2.1.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet voor wat de weigering van verblijf betreft. De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op elk overgemaakt stuk en wijst erop dat "Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 19.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Betrokkene heeft tevens niet aangetoond onvermogen te zijn.

Er werd niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen."

en

"Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangeoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze voldoende geconcretiseerde motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist niet dat zij haar aanvraag indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

(...).”

De voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die artikel 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet hebben ingevoerd in de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn*

2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

(Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-23).

Het gehele betoog van de verzoekende partij is er op gericht om aan te tonen dat de verwerende partij het begrip “land van herkomst” in casu te eng interpreteert en dat dit wel degelijk België kan zijn. Zij meent dat het land van herkomst gelijk te stellen is met het land waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag indient. Volgens de verzoekende partij dient in casu België aldus als het land van herkomst te worden beschouwd, zodat de woonbewijzen met historiek van de adressen van de verzoekende partij en de referentiepersoon volstaan om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, meer bepaald aan de voorwaarde dat zij voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, burger van de Unie.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat België haar land van herkomst is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* (eigen onderlijning), waaruit duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de foutieve interpretatie door de verzoekende partij, zijnde dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, geenszins verenigbaar is met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoekende partij verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op het volgende. Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer* e.a., C-397/01–C-403/01, *Jurispr. blz. I-8835*, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki* e.a., C-378/07–C-380/07, *Jurispr. blz. I-3071*, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, *Jurispr. blz. I-365*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarop de verzoekende partij zich overigens eveneens beroept, net als op de conclusie van de advocaat-generaal in deze.

In genoemd arrest wordt het volgende gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning) Uit deze bewoordingen blijkt dat het dient te gaan om een ander land dan het gastland.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid

materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de verwerende partij gevolgd.

Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Bovendien kan worden opgemerkt dat in het arrest Rahman nergens het begrip “gastland” wordt gelijkgesteld met het begrip “land van herkomst”. Uit de gehele lezing van het arrest Rahman blijkt dat de door de verzoekende partij aangehaalde passage een antwoord vormt op de vraag of “land van herkomst” moet worden begrepen in functie van de herkomst van de Unieburger of in functie van de herkomst van de aanvrager, zoals de verwerende partij correct opmerkt. De lezing van genoemd arrest leidt er allerminst toe dat eruit blijkt dat het Hof de bedoeling had het begrip “land van herkomst” gelijk te stellen met het “gastland”, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden.

De redenering van de verzoekende partij in haar verzoekschrift is gebaseerd op een foutieve, beperkte lezing van het arrest Rahman.

Voor het overige laat zij na de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht, de artikelen 47/1, 47/3 en 62, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 §1, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoeker, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op zijn en niet op iemand anders, zoals de referentiepersoon?

Het is ook onvoldoende duidelijk waar de bewoordingen 'legaal verblijf verstreken' naar verwijzen, zodat verzoeker die motivering niet als adequaat en afdoende kan aanvaarden. De motivering is stereotiep en onduidelijk.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De afweging van de gezinstoestand wordt in stereotiepe bewoordingen "gemaakt" of net niet gemaakt.

Door het louter vermelden dat "betrokkene niet tot het originele kerngezin behoort", kan niet aanvaard worden als een belangenafweging.

"Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat ze zelfstandig een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen in het land van herkomst of origine."

Hiermee voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een uitbreiding toe aan de betekenis die aan artikel 74/13 Vreemdelingenwet moet worden gegeven. Dat een volwassen persoon zelfstandig een eigen gezins- en familieleven KAN opbouwen sluit nog niet uit dat er zwaarwichtige belangen kunnen zijn die de familieband met een zus en schoonbroer kunnen doen laten doorwegen.

Verzoeker is inderdaad een volwassen persoon, doch is niet in staat om een eigen familieleven op te bouwen. Het is niet aan tegenpartij om met een dergelijk algemeen argument 'mag verwacht worden' het hoger belang van bescherming gezinsleven van verzoeker van tafel te vegen. De bedoeling

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werpt de verzoeker een schending van artikel 7 §1, 2° van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst houdt verzoekende partij voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte niet zou gemotiveerd zijn. In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij werd gemotiveerd dat de termijn van legaal verblijf in België verstreken is. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig betwisten dat het bestreden bevel in rechte en in feite is gemotiveerd. De verzoeker meent dat het onduidelijk is dat de beslissing aan hem geadresseerd is. Echter, de bijlage 20 houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is duidelijk aan de verzoeker gericht.

De verzoeker houdt bovendien een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt: "Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er is geen sprake van een aangetoonde afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

De verzoeker dient daarenboven aan te tonen aan de hand van concrete gegevens dat hij zich daadwerkelijk bevindt in een van de in dit artikel vermelde situaties (RvV 19 november 2012, nr. 91663), maar haalt geen concrete elementen aan en brengt als ‘concrete’ elementen het volgende aan: “in casu is aangetoond dat verzoeker en zijn schoonbroer in België samenwonen en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden ...Verzoeker is inderdaad een volwassen persoon, doch is niet in staat om een eigen familieleven op te bouwen”. De verzoeker duidt niet uit welke stukken blijkt dat verzoeker en zijn schoonbroer sinds hun kindertijd en tot op heden nauwe persoonlijke banden onderhouden, noch dat verzoeker niet in staat is een eigen familieleven op te bouwen.

Ten overvloede dient gesteld te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een familielid in België heeft. De vaststelling dringt zich op dat verzoeker illegaal in België verblijft. Noch hijzelf noch zijn familieleden in België konden enige rechtmatige verwachting koesteren dat verzoeker verder in België vermocht te verblijven. Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 8474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Hij toont bovendien niet aan dat, indien er sprake zou zijn van een gezinsleven met zijn schoonbroer, er hinderpalen bestaan om het elders uit te bouwen. Er blijkt zoals eerder vermeld evenmin dat er reeds een gezinsleven met zijn schoonbroer bestond in zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat een scheiding tussen verzoeker en zijn schoonbroer (of zus) zich reeds in het verleden heeft voorgedaan, daar de verzoeker pas op 15.12.2015 op Belgisch grondgebied is aangekomen, waar zijn zus G. Z. in 2007 aankwam (naar analogie met (RvV 7 oktober 2016, nr. 175998). Dit voor zover verzoeker en de referentiepersoon elkaar reeds zouden gekend hebben in het herkomstland van verzoeker.

Gelet op voorgaande en gelet op het feit dat verzoekende partij niet aangeeft met welke andere stukken verwerende partij dan wel rekening had moeten houden dient geconcludeerd te worden dat geen schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond, noch dat er sprake is van machtsverschrijding.”

2.2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij naast de materiële ook de formele motiveringsplicht geschonden acht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt op grond van genoemde bepaling nu het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Verder wordt met betrekking tot het bevel eveneens verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en wordt weerslag gegeven van het onderzoek in het kader van deze bepaling en wordt geconcludeerd dat noch de familiale noch de medische situatie van de verzoekende partij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan niet ernstig voorhouden dat niet duidelijk blijkt dat de motivering op haar betrekking heeft nu niet naar haar wordt verwezen, gelet op het feit dat zij ontegensprekelijk de geadresseerde is van de bijlage 20. De Raad ziet aldus niet in hoe de motivering *“legaal verblijf in België is verstreken”* op iemand anders zoals bijvoorbeeld de referentiepersoon betrekking zou kunnen hebben, temeer de verzoekende partij zelf een verblijf vraagt in functie van haar legaal in België verblijvende schoonbroer. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering onduidelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudelijk bekritiseert, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidde op haar beurt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij opmerkt dat het bevel nooit had mogen worden uitgevaardigd gelet op het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, dient te worden opgemerkt dat uit de bespreking van het eerste middel (cfr. punt 2.1.3.), dat integraal gericht is tegen laatstgenoemde beslissing, blijkt dat dit middel ongegrond is en derhalve niet leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de nietigverklaring van laatstgenoemde beslissing eveneens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee dient te brengen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts dat een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelde hieromtrent het volgende:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er is geen sprake van een aangetoonde afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen

persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich louter heeft beperkt tot het vermelden dat de verzoekende partij niet tot het originele kerngezin behoort. Integendeel, daarnaast wijst de verwerende partij erop dat *"Er is geen sprake van een aangetoonde afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."* Met betrekking tot mogelijke medische elementen die een bevel in de weg zouden staan, motiveert de verwerende partij dat *"Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."* De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, voorts is er nergens sprake van minderjarige kinderen in het administratief dossier en maakt de verzoekende partij er evenmin melding van. De verzoekende partij beperkt zich louter tot het aangeven dat zij niet akkoord gaat met de motivering in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, doch weerlegt deze allermindst en brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van het standpunt van de verwerende partij, dat is gebaseerd op de concrete elementen van het administratief dossier zoals het haar kenbaar was gemaakt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij zich te baseren op veronderstellingen of verwachtingen, doch laat in het geheel na met concrete elementen het tegendeel te bewijzen, terwijl de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat de verzoekende partij dient aan te tonen aan de hand van concrete gegevens dat zij zich daadwerkelijk bevindt in een van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde situaties. Nergens blijkt noch toont zij aan dat zij (als meerderjarige volwassene), zoals zij voorhoudt, niet in staat is een eigen familieleven op te bouwen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN